

**Δήλωση του Γιάννη Μιχαηλίδη στο ειδικό δικαστήριο
για τις ληστείες σε Φιλώτα και Πυργετό,
τη συμπλοκή στην Πεύκη
και τα ευρήματα στα σπίτια Βόλου και Καλλιθέας.**

Αντιμέτωπος με το αστυνομικο-δικαστικό σύμπλεγμα ως δηλωμένος εχθρός της καπιταλιστικής δημοκρατίας...

Αφοπλισμένος από τα όργανα της τάξης, αλλά αποφασισμένος να οπλίσω το λόγο μου εναντίον τους...

Στη φτηνιάρικη θεατρική παράσταση που λέγεται δίκη οι δικαστές σαν άθλιοι θεατρίνοι, πασχίζουν να κρύψουν την ωμότητα της βίαιης επιβολής της κρατικής εξουσίας. Η δημοκρατική απόφαση μιας πολύχρονης καταδίκης στα σωφρονιστικά κολαστήρια παρουσιάζεται σαν προϊόν διαλόγου στον οποίο μάλιστα συμμετέχει και ο κατηγορούμενος. Η εξουσία ξεπλένει το αίμα με επιφάσεις δικαίου, ανθρωπισμού, επιείκειας ή στη χειρότερη, αναγκαιότητας. Και ο λόγος της εξουσίας αρθρώνεται στον κώδικα του νόμου, δηλαδή τη γλώσσα της απάτης που εξυπηρετεί τη διατήρηση της καθεστηκυίας τάξης του κράτους και του κεφαλαίου.

Αρνούμαι να μιλήσω τη γλώσσα του εχθρού για να διαπραγματευθώ την ποινή μου και γι' αυτό δεν αναγνωρίζω καμία νομική εκπροσώπηση.

Αρνούμαι να συμμετάσχω στην παράσταση αυτή, σέβομαι βέβαια την προσπάθεια των συντρόφων να την σαμποτάρουν ανασκευάζοντας τον μονολιθικό λόγο της αστικής δικαιοσύνης σε κάθε στάδιο της διαδικασίας.

Είναι γενικά, επειδή αρνούμαι να δεχθώ όλη την ιδεοληψία του δικαστικού μηχανισμού, όχι μόνο όπως εφαρμόζεται τώρα αλλά και σε κάθε πιθανή εφαρμογή του σε διαφορετικής μορφής καθεστώτα. Γιατί κανένα θεσμισμένο ειδικό σώμα δεν είναι αρμόδιο να επιβάλλει την κρίση του πάνω στις επιλογές και τις πράξεις άλλων ανθρώπων. Και κανένας κώδικας νόμων δεν μπορεί να χωρέσει τον πλούτο των ανθρώπινων σχέσεων σε μια τόσο σύνθετη πραγματικότητα που κάθε σύνολο κανόνων αποτυχαίνει να καλουπώσει. Μια τέτοια διαδικασία εκπορεύεται απ' την κρατική επιβολή και αυτή εξυπηρετεί, κρατώντας συνδεδεμένο τον εξουσιαστικό κοινωνικό ιστό που ως αναρχικός θέλω να καταστρέψω, για να λάμψουν οι πηγαίες ανθρώπινες αντιεξουσιαστικές σχέσεις των οποίων ο μοναδικός συνδεδετικός ιστός είναι το συναίσθημα και η συνείδηση.

Αν τα προηγούμενα μοιάζουν αφηρημένες γενικότητες είναι πολύ συγκεκριμένη η άρνησή μου να δεχθώ την ηθική του κεφαλαίου, την ιεροποίηση της ατομικής ιδιοκτησίας στην προστασία της οποίας είναι προσανατολισμένος όλος ο νομικός κώδικας. **Υπήρξα κλέφτης και ληστής αμφισβητώντας το ιερό δισκοπότηρο του καπιταλισμού.** Γιατί ιδιοκτησία σημαίνει αποκλεισμός, σημαίνει συσσώρευση, αποτελεί μήτρα της κυρίαρχης μορφής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, της οικονομικής. Και η δύναμή της, είναι η διάχυσή της, βρίσκεται παντού, στον καθένα, σαν το εισιτήριο στον κόσμο του καπιταλισμού.

Το πιο ουσιαστικό θα μιλήσω για την άρνησή μου να δεχθώ την αντικειμενική αξία της ανθρώπινης ζωής όπως την ορίζει ο νόμος του κράτους, που απαξιώνει προκλητικά τους εργάτες που δολοφονεί η ασυδοσία των αφεντικών.

Που απαξιώνει προκλητικά τις αυτοκτονίες στα κολαστήρια των φυλακών όπου θάβει ανθρώπους ζωντανούς.

Που απαξιώνει τις εκατόμβες νεκρών απ' τις στρατιωτικές επεμβάσεις.

Που απαξιώνει προκλητικά τους μετανάστες που πνίγει στις θάλασσες, ανατινάζει ή πυροβολεί στα σύνορα που χωρίζουν ζώνες διαβαθμισμένης οικονομικής εκμετάλλευσης.

Που απαξιώνει προκλητικά τις ζωές των ανθρώπων και ζώων μετατρέποντας όλους μας σε προϊόντα, διαδικασία που περνάει από το διαρκές βασανιστήριο των απείθαρχων ή των αδυνάτων. Από τα παιδιά-σκλάβους των πολυεθνικών στον τρίτο κόσμο, μέχρι την βαρβαρότητα της κρεατοβιομηχανίας η απόσταση είναι πολύ μικρή.

Και τέλος απαξιώνει προκλητικά και με ασέβεια την ίδια τη γη, οδηγώντας στη μαζική αρρώστια και το θάνατο από τον τεχνοβιομηχανικό πολιτισμό της μόλυνσης.

Το ίδιο προκλητικά λοιπόν απαξιώνω κι εγώ σαν αναρχικός τις ζωές των οικονομικών, πολιτικών και επιστημονικών στελεχών του συστήματος, όπως και των εντολοδόχων τους, των υπηρετών του αστυνομικο-δικαστικού συμπλέγματος που υπερασπίζεται τη δολοφονική τάξη αυτού του κόσμου.

Γι' αυτό όταν βρέθηκα αντιμέτωπος με δύο μπάτσους που προσπάθησαν να μου κλέψουν την ελευθερία, επεδίωξα εκτός απ' την διαφυγή μου και τη φυσική τους εξόντωση. Μη σοκάρεστε ανθρωπάκια της έδρας, γιατί αν έχει μία αξία η ανθρώπινη ζωή την έχει σε συνάρτηση με την ελευθερία και η δική σας ζωή, των ληστών της ελευθερίας έχει αρνητική αξία.

Και στο δικό μου σύστημα αξιών μπορεί κάποιος μπάτσος ν' αντιμετωπιστεί, υπό συνθήκη, με επιείκεια, κάθε δικαστής όμως έχει μια θέση σε ένα τάφο για όσους ανθρώπους έχει θάψει ζωντανούς.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Γιάννης Μιχαηλίδης
Φυλακές Κορυδαλλού